

Vakantie Jordanië 2010

Zaterdag 06-03-2010 Hellevoetsluis via Schiphol -> Amman Jordanië -> Madaba

Vertrokken van huis en met Jordan Air naar Amman, de vlucht was comfortabel. Je hebt iets meer ruimte in het vliegtuig maar het was wel erg warm in het vliegtuig. Er was ook een ruime keuze in het aanbod van eten, kip, vis of beef. Op het vliegveld werden we opgevangen door iemand die de visa voor ons regelt, en ons door de immigratie naar de bus begeleidt. Goed geregeld dus. Onze reisbegeleider "Jolinda" wacht in het hotel op ons waar we na een half uurtje rijden aankomen. In het hotel worden we welkom geheten en nemen we een drankje in het restaurant. Hier wordt een praatje gemaakt en volgt een voorstel ronde. Om ca 01:00 uur vertrekken we naar onze kamer. Het is een nette kamer, en we gaan snel naar bed. Want we zijn moe. Aan het begin is het nogal warm maar inde nacht koelt het behoorlijk af.

Zondag 07-03-2010 Madaba

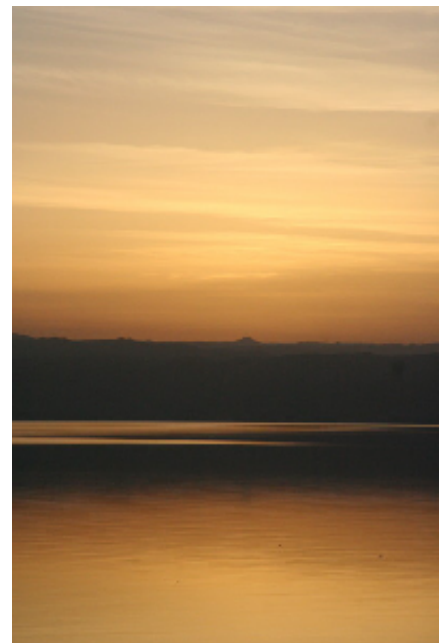

Na een beetje woelige nacht, we maken ruzie om de deken en het laken. Zijn we vroeg wakker. We gaan ontbijten boven op het dak van het hotel waar je een goed uitzicht hebt over Madaba (de plaats waar we verblijven)

Om 08:45 uur komt de bus om te gaan beginnen aan de rondreis, we gaan eerst met de bus naar de stad om geld te pinnen. Het zo dicht bij dat we dat net zo goed hadden kunnen lopen. Er zitten een paar pinautomaten bij elkaar in de buurt

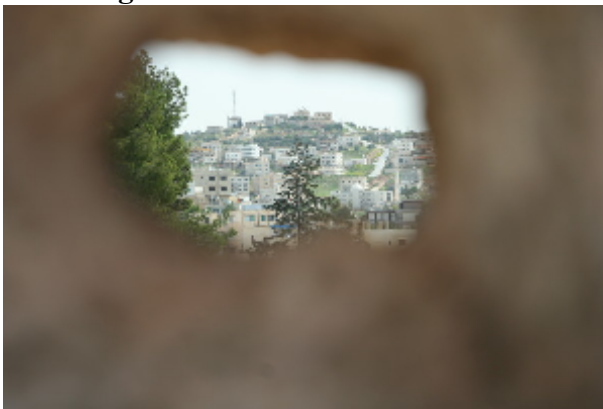
maar ze werken niet allemaal. Uiteindelijk heeft iedereen zijn geld en vertrekken we naar "Mount Nebo" vanwaar Mozes het beloofde land zag. Het moet toen wel mooi weer geweest zijn want het schijnt altijd heilig te zijn waardoor het zicht beperkt is. Toch heb je mooie uitzichten van Mount Nebo op ± 800 mtr hoogte. We dalen af naar de "Dode Zee" op ± -400 mtr, zo'n beetje de laagste plaats op deze aarde. We gaan naar een soort ressort met zwembaden en een strandje. Het zwemmen in de Dode Zee is bijzonder, je hoeft niets te doen om te blijven drijven. En zwemmen is eigenlijk nog moeilijk ook omdat je zo hoog in het water ligt. Nadat Carla zichzelf met modder heeft ingesmeerd en weer afgespoeld gaan we na een schoonmaakbeurt in het zwembad (zoet water) lunchen. De lunch is een buffet met allerlei lekkere hapjes en ook nog een nagerecht buffet met allerlei zoetheid. (het lijkt een beetje op Grieks eten) Met koffie na is het tijd om te gaan uitbuiken buiten op het terras bij de grote zwembaden.

We genieten met volle teugen van het prachtige weer mm heerlijk na al die sneeuw en kou in Nederland. Het wekkertje gaf vanmorgen al 21°C aan. Nu zitten we lekker uit te buiken op het grote terras bij de zwembaden. We zijn een beetje roezig en vinden het jammer dat er geen ligbedjes zijn. Wel zien we authentieke families in allerlei gradaties van burka tot badpak en waterpijpen. Ton is weer terug met Arabische ijskoffie dus verder genieten maar. Avonds spreken we af met de groep om gezamenlijk te

eten. Jolinda maakt een reservering bij een plaatselijk restaurant waar ze messes (allerlei schotels) serveren. We gaan daar ook de foto opdracht van de dag met elkaar bekijken en bespreken. Eerst de foto's in het hotel, in Jolinda's laptop downloaden. Dat lijkt in eerste instantie niet gelukt, maar Jolinda weet het met een programmaatje in orde te brengen. Na een korte wandeling komen we aan in het restaurant. Het eten is net als de lunch weer heerlijk gevarieerd. We drinken er lokale Mount Nebo wijn bij. Na de maaltijd koffie en nabespreking in de tuin / binnenplaats van het restaurant. We waren eerst aan de beurt met onze foto's. We kregen opbouwende kritiek en het resultaat werd overwegend positief bevonden. Het werd steeds later. De obers van het restaurant lieten duidelijk weten dat ze naar huis wilden. Wij zijn dus ook maar opgestapt. En na een stop bij de lokale bakkerij (deze is 24 uur per dag open) richting hotel. Morgen worden we geacht om 08:00 uur weer paraat te staan. De foto's van de verlichte moskee worden uitgesteld het wordt anders te laat. We zijn allemaal moe ... dus het bedje lokt. Morgen Jerash ??

Maandag 08-03-2010 Madaba

worden ook nog shows gegeven. Tegenover het hippodroom bevinden zich nog de resten van een byzantijns kerk met een bijna complete mozaïek vloer. Voordat iedereen zijn foto's gemaakt heeft is er al bijna een uur verstreken, en dan vertelt de gids ons dat we naar de ingang van de site gaan. We dachten dat we er al waren. Bij de ingang aangekomen spreken we af hoe we het verder doen en gaan naar binnen door weer een andere poort. Dit is een overweldigende opgraving, er is wel veel gerestaureerd maar er staan dan ook enorm veel zuilen overeind. Een hele lange straat met een groot plein en

Vroeg op 07:00 uur ontbijt en dan gaan we met de bus naar Jerash een opgraving van een Grieks/Romeinse stad. Na een uurtje rijden komen we daar aan bij een enorme Romeinse poort. Via een overdekte markt kom je van de parkeerplaats bij de ingang van de site. Op de markt wordt je natuurlijk aangesproken in allerlei talen. Na kaartjes gekocht te hebben kunnen we naar binnen, eerst het grote poortgebouw en daarachter het hippodroom (paarden race baan) hier

tempels van Zeus en Artemis. Je vraagt je af hoe dit zo verloren is gegaan. Bij navraag blijkt dat er een enorme aardbeving is geweest die de stad verwoest heeft, waarna deze is verlaten door de bewoners. Daarna is hij bedolven onder zand en stof. Jaren later is er weer een nieuwe stad overheen gebouwd. En nu graaft men de oude stad weer beetje bij beetje op.. Na het aanschouwen van dit alles is het tijd voor de lunch. Die gebruiken we gezamenlijk in een restaurant bij de

ingang van de site. Er zitten daar veel meer groepen want het blijkt een populaire plek te zijn. De lunch is in buffet stijl, je kunt van alles nemen en het smaakt best. Na de lunch gaan we terug naar het hotel Omdat we door Amman rijden stoppen we daar nog bij een zaak die dessert maakt. En natuurlijk wordt er gekocht. En we gaan ook nog even een souvenir winkel in. Door naar het hotel waar we om ± 18:00 uur aankomen. Ons eerst wat opgefist en de foto's bekeken. Daarna zijn we de stad ingelopen om nog wat dinars te tanken en om de inwendige mens te voorzien van brandstof.

Jerash was geweldig. Ondanks de warmte wat natuurlijk wel bij zo'n site hoort. We hebben zo'n vier uur in de oude stad Jerash doorgebracht. Onze gids vertelde dat Jerash een van de 10 belangrijkste steden was in de oudheid. Waaronder ook Amman zich mag scharen. Dat heette toen overigens Philadelphia. Er liep een belangrijke route langs de steden en als ik het goed heb begrepen, liep de weg tot het begin van de zijde route. We kregen veel informatie van onze gids en daardoor wisten we wat we aan

het fotograferen waren. Daarna lunchen buffet stijl, oh wat vind ik de homos en de aubergine salades toch lekker. De sinasappel is heerlijk zoet. Jerash zit er weer op. Maar heeft een overweldigende indruk achter gelaten. Nog een uurtje terug. We maken een fotostop bij een uitkijkpunt. De chauffeur maakt een foto van de bus en (tot grote hilariteit van de deelnemers) van de reisgenoten met zijn mobiele telefoon. Verder nog wat winkeltjes aangedaan. We kochten wat lekkers wat op de Griekse kadaffie leek, maar gevuld bleek met kaas mm, lekker warm, dus uitgedeeld in de bus. Thuis gekomen met de foto's bezig geweest en daarna in de stad gegeten. Na een wijntje bij het zwembad, rolden we voldaan in bed. Morgen uitslapen ... we vertrekken pas om 12:00 uur.

Dinsdag 09-03-2010 Madaba -> Dana

Ochtends rustig aangedaan. Op ons gemakje ge-ontbijt en daarna naar het stadje vertrokken om de kerk met mozaïek vloer te bekijken. Het is al aardig op temperatuur als we na een kwartiertje wandelen aankomen bij de st. George kerk. Het voorplein is behoorlijk druk. En na even zoeken omzeilen we de wachtende mensen van de reisorganisaties die staan te wachten voor een die presentatie of zoiets. De kerk blijkt Grieks orthodox met de bekende iconistase. Maar midden in de kerk ligt de vloer mozaïek met de bekende kaart van het

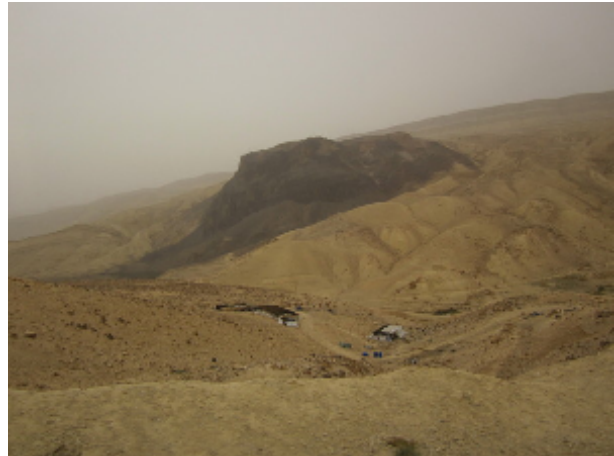

belofde land niet echt spectaculair maar wel historisch Bijbels. Door zijn belang is hij interessant. We wandelen, na een bezoek aan de bakker, weer rustig terug. Bij het zwembad bijkomen en wachten op vertrek. We hadden gehoopt op koffie maar de bar is onbemand.

Om ± 13:00 uur vertrekken we naar Dana, helaas is het behoorlijk heilig dus bij de mooie uitzicht punten boven de "rivier" dalen is er wel veel te zien maar niets te fotograferen. Helaas krijgt een stel in de bus slecht bericht van het thuisfront en moet hun reis naar huis geregeld worden. Hierdoor is de stemming wel een beetje bedrukt, maar Jolinda regelt alles voor ze.

We komen met het invallen van de duisternis aan in Dana waar we nog wat tussen de ruines door kunnen lopen. Dana is door een aardbeving verwoest, en wordt nu langzaam traditioneel herbouwd uit de inkomsten van het toerisme. We verblijven in een eenvoudige twee persoonskamer, met twee persoonsbedden. Het sanitair is gemeenschappelijk en eenvoudig. We worden ontvangen in een grote ruimte met banken langs de wanden en thee. We bekijken de foto's met zijn allen en gaan daarna eten. Een eenvoudig maar wederom smakelijk buffet. Na het eten nogmaals thee, en gewoon wat fris drinken. Jolinda heeft een waterpijp geregeld en we hebben er met zijn allen behoorlijk wat lol om. De avond vliegt om we gaan om 11:30 uur slapen.

De busreis via de "King Highway" naar Dana is prachtig. Je krijgt toch echt een indruk van het Jordaanse leven op het platteland. Veel herders met geiten en schapen. Het schijnt dat deze mensen semi nomadisch zijn. Zomers leven ze in tenten en trekken van weide grond naar weide grond. Na een aardig lange trip komen we aan in Dana, een oud verwoest lemen dorpje. We verblijven in een eco hotel en slapen in een soort cellen. Het is er erg schoon en bijzonder sfeervol. De bovenste verdieping wordt gebruikt als eetzaal / recreatie ruimte.

Het eten is in buffet stijl met ongeveer dezelfde gerechten als we al gewend zijn. Avonds entertainment met twee mannen met lokale muziek instrumenten. De eigenaar van het hotel nodigt uit om te komen dansen. Niemand wil, vind dat echt sneu, dus de stoute schoenen aan en de bijna vergeten buikdans lessen in de praktijk gebracht. De mensen beginnen spontaan te klappen. Er wordt zelfs nog een trommeltje opgesnord, voor het ritme van de dans. En met vuurrode wangen zet ik door na een dik kwartiertje alleen te hebben gedanst. Begint de onzekerheid te winnen ik stop en stort mij met de rest op de waterpijp. Het wordt een gezellige avond.

Woensdag 10-03-2010 Dana -> Petra

Na een redelijke nachtrust ontbijten we op ons gemak waarna we op de lokale gids wachten om het natuur reservaat in te trekken. We krijgen een lunchpakketje mee (heel smakelijk met kaas koekjes ei, appel, brood, en een broodje met vleeswaren) We gaan met zijn allen op pad en er wordt ons een vlak pad beloofd. Maar Jordaans vlak is toch niet het vlak wat wij gewend zijn. Maar het is wel met geweldig bizarre uitzichten.

We zijn als groep erg sloom en we verblijven veel te lang in het voorportaal van het natuur reservaat, de tuinen geheten. Het deert niemand. We genieten van de natuur en het fotograferen. We eten onze lunch gezamenlijk op een mooi punt met uitzicht op een rotswand. We zijn nu officieel in het natuurpark...een klein stukje dan. We lopen ongeveer dezelfde weg terug. Het begint behoorlijk warm te worden. We vertragen daardoor nog meer. En met blaren die ik (stom genoeg) door het dragen van de Teva's in Jerash heb opgedaan, begint het een kleine marteling te worden. Maar gelukkig we zijn op tijd terug. 13:30 uur vertrek. Onze

grappige chauffeur die helaas terug moest naar Amman is vervangen. Ook de bus is stukken kleiner. Dit wordt puzzelen met de bagage, maar het lukt. Nu op weg naar Petra, spannend we hebben hoge verwachtingen. Aangekomen in het stadje blijkt dat we naar een ander hotel moeten als gedacht.

Het ziet er wel luxueus uit. De kamer is groot met fauteuils als zitjes in mooi paars. We spreken af om gezamenlijk te gaan eten in een lokaal restaurant. We voelen al de verwachtingsvolle spanning toenemen. Om 08:00 uur begint het. Petra is een klein stukje wandelen van ons hotel, althans de

ingang naar de Sig. Binnen de poorten is de weg naar de schatkamer gemarkeerd door papieren broodzakjes met daarin een brandende kaars. Het ziet er zo sfeervol uit. Het is ook de bedoeling om zo stil mogelijk de weg naar de schatkamer te volgen. Het voelt bijna aan als een religieuze processie. De verwachting stijgt. Het duurt en duurt. We lopen door hoge rotsen met voorlopers van het eigenlijke Petra. We kunnen er niets van zien, het licht is te weinig. Maar dan eindelijk ... door een smalle spleet zien we de eerste glimp van de schatkamer. Een uitroep van verrassing en bewondering is niet te onderdrukken. Er zijn al veel mensen om de binnenplaats en er staan vele lichtjes voor het monument, en een Arabische man speel mysterieus op een fluit. De sfeer is adembenemend. We nemen zwijgend plaats op een aangewezen bank. Anderen van het gezelschap blijven bij de ingang van de kloof (sig). Ze willen foto's maken met het meegenomen statief. Wij genieten van de muziek en de magische atmosfeer. De verlichte schatkamer is enorm. Zo groot hadden wij het niet voorgesteld. We kijken bijna al uit naar morgen om alles bij daglicht te aanschouwen. Na een dik uur is de muziek gedaan (fluit en snaar instrument) We hebben ook allemaal een kopje zoete thee gehad. Een man heet ons op theatrale manier welkom. Het hoort allemaal bij de sfeer. Dan is de koek op en zwaar onder de indruk vangen we de terugtocht door de Sig aan. Het is 4,5 km hoorden we later. We lopen het vrij snel aan, maar zijn er vermoeid. We besluiten echter eerst nog wat te drinken in een van de restaurantjes dichtbij het hotel om na te genieten en tot rust te komen. Om 23:20 uur schieten we ons bedje in. Morgen een volle dag Petra voor de boeg.

Donderdag 11-03-2010 Petra

Redelijk op tijd op en ontbijten, het slapen ging wat moeilijk, omdat het erg warm is en dan heb je weinig aan een dik dekbed. Ook de airco helpt niet veel (blaast warme lucht). Na het ontbijt wandelen we naar de toegangspoort van Petra, dit is direct om de hoek van het hotel. Nadat de kaartjes aangeschaft zijn en een hoedje voor Carla kunnen we naar binnen. Bij daglicht ziet het er heel anders uit. Al voor je bij de

Sig bent, zie je diverse kamers met bewerkte gevels uitgekapt in de rotsen. Na enige tijd kom je bij de Sig, deze is ongeveer 3 km lang, we slenteren hier door en vergapen ons aan de grillige vormen die de natuur aan de rotsen gegeven heeft. Uiteindelijk komen we dan aan bij

de schatkamer. Wat een indrukwekkend werkstuk. Een gigantische façade in Grieks Romeinse stijl. De archeologen zijn het er nog niet helemaal over eens waarvoor dit alles gediend heeft maar de laatste ontdekkingen wijzen op graftombes. De schatkamer is wel de meest indrukwekkende maar er zijn er nog veel meer in diverse stijlen, je kijkt je ogen uit. Ook de natuur heeft een behoorlijk handje

geholpen door allerlei kleur schakeringen in het steen het lijkt man made maar dat is het niet. Ze hebben zelfs een theater in de rotsen uitgehakt. Wat een werk moet dat geweest zijn.

Tegen het middaguur komen we bij de restaurant area en nemen we even pauze voor dat we aan de klim van **800** treden naar de monasterie beginnen. Daar zullen we een deel van de groep ontmoeten die de andere route naar Petra genomen hebben. Je kunt de tocht naar boven ook maken met een ezeltje maar daar kiest alleen Martine voor, Carla blijft beneden. Ze heeft teveel last van de blaren op haar voeten.

Petra is nog indrukwekkender dan gisteren. We kunnen nu de gigantische omvang zien

van de schatkamer. Ton fotografeert de eerste blik door de kloof het blijkt achteraf een geweldige foto. We lopen verder op ons gemak door het complex, het blijkt niet alleen te bestaan uit de schatkamer maar uit meerdere wegen en bouwwerken. Op de markt plaats staan allerlei kraampjes van de bedoeïenen die wonen op het complex, wat eigenlijk illegaal is. Ze krijgen allen

een woning aangeboden in little Petra. Het dorpje boven de kloof van Petra. Bedoeïenen zien er heel exotisch uit. De mannen met zwart opgemaakte ogen lijken een beetje Jack Sparrow achtig. De vrouwen hebben soms getatoeëerde gezichten. We kopen een ketting bij een van de kraampjes. We worden wel het hele complex achtervolgd door kinderen die kaarten verkopen. We kijken onze ogen uit. Wat een prachtige kleuren steen. Bijna onwerkelijk. Ook zie je overal kamelen voor een ritje en moeten we soms opzij springen voor koetsjes die voorbij rijden. We lopen tot de trappen van het klooster 800 stuks. Ik besluit in het restaurant te blijven. Mijn voeten branden te hard. Het restaurant is het startpunt van de ezel ritjes naar het klooster en terug. Je hoeft je niet te vervelen. Je ziet van alles. De hele middag krijg ik gezelschap van diverse groepsleden, die op verschillende manieren bij het klooster zijn geweest. De snelle zijn voor lunchtijd terug, ze besluiten om terug naar het hotel te gaan om

de hamman te gaan bezoeken. Alice en ik blijven lunchen en na theeën. En tegen drieën is Ton weer beneden. Het was een zware tocht zo in die hitte maar Ton vond het de moeite waard. We krijgen van Arjen en Wendy een drankje aangeboden. En lopen rustig daarna terug naar het hotel. We spreken af om samen te gaan eten en dan de foto bespreking. Avonds liggen we vroeg in bed want morgenvroeg weer naar Petra voor het ochtendlicht. Het is weer een behoorlijk warme nacht.

Vrijdag 12-03-2010 Petra -> Wadi Rum

We staan vroeg op om van het prachtige ochtendlicht gebruik te maken. Na een eenvoudig ontbijt(zelfde als de dag ervoor), wandelen we naar de poort van Petra. Het is er rustig en niet al te warm. In de Sig kunnen we ongestoord foto's nemen, er zijn nog maar weinig toeristen. Even later komen we anderen van onze groep tegen. Ook zij maken gebruik van de ochtend stilte en het mooie licht. Hoe vaak je de schatkamer ook ziet, het blijft indrukwekkend. Zo ook vandaag. We konden rustig foto's maken zonder gestoord te worden door al teveel mensen en later zijn we een gedeelte gaan bekijken bij de markt waar we gister niet aan toegekomen zijn. Het was weer een stukje klimmen maar rustig aan ging het goed. We

kwamen getatoeëerde Bedoeïenen vrouwen tegen die ons thee aanboden. Op de foto wilde ze absoluut niet. Genietend van de rust, struinden we al foto's makend verder. Tegen tien besloten we koffie te gaan drinken bij de schatkamer. Wat een drukte ineens. Massa's mensen in gekleurde gewaden, vermoedelijk uit India

(de dames klommen moeiteloos met hakjes tegen de rotsen), buslading Japanners en heel veel politie. Ook politie agenten in bijzonder mooi tenue. Zou er iets aan de hand zijn? Later hoorde we dat de vice president van Amerika: J Bidden op visite kwam samen met de koning. In de middag onderweg naar Wadi Rum kwamen we het gezelschap tegen. Zwaar geëscorteerd door mannen met geweren, genoot de vice president, op een uitkijkpunt, waar wij ook van plan waren te stoppen maar helaas, van het uitzicht. Maar terug naar Petra. Na de koffie liepen we weer rustig terug naar het hotel. Kochten pleisters en chips voor de hartige trek en gingen de tassen inpakken voor de reis naar Wadi Rum.

We vertrokken goed op tijd en na een paar uur kwamen we bij het Visitor centrum van de woestijn aan. We kochten een ijsje en bekeken een info filmpje. De bus zette ons af bij het begin van de woestijn en daarna kon je een wandeling maken naar het bedoeïen kamp, waar we die nacht zouden verblijven. Ik besloot met de jeep die de bagage meenam, mee te rijden

samen met de oudere Martine. Het werd een spannend tochtje. De jonge man achter het stuur zette er flink de vaart in. Ik hotste en klotste mijn billen blauw op het ijzeren bankje in de achterbak. Heb ook nog moeten voorkomen dat er bagage door de wilde rit uit de bak zou vliegen. De woestijn was echter prachtig. We zagen in een flits een kameel met jong toen kwam het kamp in zicht. Een beetje een teleurstelling voor een romantisch persoontje als ik. Had een mooie punttent verwacht met Perzische tapijten met daarop waterpijp rokende mannen met glanzende zwarte mascara ogen, zwarte baarden en tulbanden. Gesluierte

vrouwen in kleurrijke kleding die mysterieus achter het tentdoek naar je keken. Helaas... een gewone man met pantalon en overhemd die thee aan het zetten was. Ook de tent viel tegen. Geen mooie witte punttent met voile voor de ingang, nee, een stalen geraamte bekleed met zwarte harige kameeldekens en matjes op de grond. Ach, het was zo slecht niet eigenlijk. De man bood ons thee aan en Martine en ik praatten wat met elkaar.

Uren daarna kwam de groep aan. Ton was kapot, het was lopen om te lopen. Hadden ze gehoopt op een goede gids, ze kwamen bedrogen uit. De jongen wist echt helemaal niets te vertellen en bleek achteraf een vervelende vrouwenversierder te zijn. Later na de maaltijd (buffet stijl en helemaal niet gek) vroeg Jolinda hem iets te vertellen over de woestijn. Er kwam niets uit. Hebben we maar genoten van de sterren en de rust en zijn vroeg in de slaapzak/onder de deken gekropen. Heerlijk slapen tegen de warme rotswand kijkend naar de vele sterretjes. Morgen een woestijndag voor de boeg.

Het lopen in de woestijn valt niet mee, soms loopt het makkelijk zoals aan de vloedlijn op het strand, maar vaak loop je door het mulle zand te sjouwen. Vlak voordat we bij het kamp aankwamen konden we nog genieten van een zonsondergang. Hiervoor zijn we op een zandheuveltje geklommen en sommigen nog verder op een rots. Helaas de zonsondergang was niet zo heel spectaculair. Met het laatste licht zijn we in het kamp aangekomen, waar ons een verfrissing wachtte en we konden gaan eten.

Zaterdag 13-03-2010 Wadi Rum

We hebben allemaal redelijk geslapen in de woestijn, en zijn vrij vroeg op. We hebben bijna allemaal buiten onder de geweldige sterren hemel geslapen, en de koude viel heel erg mee..De kok maakt koffie thee en ontbijt voor ons. Na het ontbijt staan er twee jeeps (landcruisers) voor ons klaar om de woestijn in te trekken. We verdelen ons over de jeeps en rijden de woestijn in. Deze woestijn

hebben groen blaadjes. Als je beter wist, zou je niet denken dat je in een woestijn rond loopt. We bezoeken een rots spleet, waar zelfs nog wat water instaat waar allerlei rotstekeningen uit de tijd van Laurence of Arabia zijn ingekerfd (helaas onze gids weet niet of dit voor de film was of dat hij het zelf gedaan heeft). We vermaken ons met het fotograferen van een hagedisje en het beklimmen van diverse markante rots

bestaat niet uit alleen maar zand. Er zijn de nodige rots formaties omgeven door zand, en grind vlakten, en het is er natuurlijk er droog. Opvallend is het hoe groen het op dit moment is in de woestijn. Het heeft heel recent nog geregend, en er bloeien allerlei bloempjes op dit moment, en de struikjes

formaties met prachtige uitzichten. Het wordt wel behoorlijk warm tegen het middag uur en we zoeken dan ook een schaduwrijke plek op waar we van onze meegebrachte lunch kunnen genieten. En natuurlijk er wordt thee gezet. Er worden een paar takjes losgetrokken van de

struiken en wat droog materiaal verzameld vlam erin een hup ketel erop met een berg thee bladeren en andere kruiden en koken maar. Na de lunch en enige tijd rust trekken we weer verder waar het ene na het andere mooie plaatje te zien is. Tegen de middag komen we bij een hele hoge zandduin waar een paar leden van onze groep tegen op klimmen om even later daar in volle vaart vanaf te rennen, zonder te vallen. Ziet er heel spectaculair uit. Hierna trekken we verder naar ons volgend kamp in een afgesloten kloof. In een inham van de kloof met wat overhellende rotsen zitten we heerlijk beschut. Hier hebben ze ook een tweetal toiletten en douches. En weer een grote Bedoeïenen tent. We maken het ons makkelijk en drinken wat van het meegebrachte fris. Er wordt een vuurtje gemaakt, dat behoorlijk wordt opgestookt, er is hier toch hout genoeg op dit moment. Er zijn er die nog de ondergaande zon gaan fotograferen,

en als die terugkomen wordt het eten opgediend. Eerst soep, en daarna lamsvlees of vis, en rijst en groentes en homos enz. Lekker eten, en iedereen laat het zich dan ook goed smaken. Na het eten is er natuurlijk thee, en nemen we nog wat te drinken, voordat we een slaappleats creëren rond het vuur, en onder een dekentje kruipen om te gaan slapen. We kijken nog wat naar de sterren, die weer uitbundig aan de hemel staan te fonkelen. En vallen dan ook snel in slaap.

Zondag 14-03-2010 Wadi Rum -> Aqaba

Iedereen is al vroeg wakker in de woestijn 06:00 uur. We hebben heerlijk geslapen, hoewel de wind ons soms wel een wekte. Carla dacht dat alles weggewaaid was maar dat viel wel mee, alleen een paar lege waterflessen. Het duurt even voordat de kok wakker wordt en met de gids wil het al helemaal niet lukken, die blijft rustig doorslapen totdat een oude Bedoeïen hem wakker maakt. Hij schopt hem nog net niet. Uiteindelijk krijgen we dan toch thee en koffie met ons ontbijt. Wij zijn wel een beetje ongeduldig geworden. Om 08:00 uur zouden we vertrekken met de kamelen om een tochtje van zo'n drie uur te maken maar het wordt wel wat later. De kamelen zijn er overigens al een tijdje. Als iedereen zover is kunnen we eindelijk naar de kamelen en gaat iedereen op zoek naar een kameel. Een aantal van de groep gaat wandelen of heeft een halve kameel genomen (gedeeld met iemand anders dus om en om wandelen) Na enige tijd op de kameel daalt er een wonderlijk rust over je heen als je eenmaal gewend bent aan het zitten op de kameel, dan merk je de stilte van de woestijn op kamelen maken in tegenstelling tot jeeps bijna geen geluid. En de drijvers lopen op hun gemak met elkaar te keuvelen. We stoppen bij een plaatsje waar Laurence of Arabia iets uitgevoerd had, of voor de film dat weet ik niet. Maar thee drinken daar, dat maar niet, want

iets verderop zouden de Bedoeïenen wel thee voor ons maken en dat is gratis. (Hollanders toch).

Weer opgestapt en lekker verder met de kamelen. We komen bij een pad, die ingesloten ligt tussen de rotsen en het zand, en er zit een auto achter ons die er langs wil, dus we moeten van het pad af. De enige mogelijkheid is het zand in. Nu is dat voor een kameel niet zo'n groot probleem, maar hij moet een stukje omhoog en er staat een struikje in de weg hierdoor zakt de kameel van Carla door zijn achterbenen in het zand. En hangt Carla aan het zadel. Helaas het zadel breekt los en Carla rolt achterover van de kameel af, en blijft stil liggen. Dit ziet er niet best uit. Ze heeft heel veel pijn en heeft een beetje last van haar geheugen. Daar zit je dan in de woestijn. Alles aan haar lichaam lijkt verder toch nog te werken. Maar voor de zekerheid maar niet verder laten bewegen en proberen haar naar een ziekenhuis te krijgen voor foto's. Martine een van de groepsleden is Arts en helpt haar samen met omstanders in een inderhaast opgetrommelde jeep cherokee, met zo min mogelijk beweging in haar rug. Heel rustig rijden we naar een kliniek vlak buiten de woestijn en raadplegen daar verder een lokale arts. Deze controleert haar belangrijkste lichaam functies en verwijst ons door naar het ziekenhuis in Aqaba voor foto's. Na enige tijd komt dan ook een ambulance, en de toeristen politie die van alles en nog wat wil weten over ons de gids, de reisbegeleider en het ongeval. En deze maakt daar dan ook een proces verbaal van. Dan kunnen we naar het ziekenhuis. Met Carla op de brancard, Martine, en Jolinda en ikzelf in de ambulance naar Aqaba. Bij het ziekenhuis staat de lokale reisagent ons ook al op te wachten, hij begeleidt ons het ziekenhuis in en er komt een dokter. Eerst moeten er nog een aantal formaliteiten afgehandeld worden (betalen voor de dokter) voordat er verder gegaan wordt. Er worden op verzoek van Martine diverse foto's genomen van de rug, hals e.d. en Carla krijgt nog een injectie voor pijnstilling. Voor alle handelingen moeten de formaliteiten herhaald worden. Wat een geluk dat de lokale agent ons begeleidt, hij kent de weg in het ziekenhuis, en weet waar je moet zijn, zodat het wel opschiet. Alleen hadden we ons hier maar heel moeilijk door heen kunnen werken en had het veel meer moeite gekost. Uiteindelijk blijkt het mee te vallen, ze heeft niets gebroken, en krijgt daarom een aantal pijnstillers mee, en een recept voor pijnstillende injecties. Wat een geluk dat er een dokter in ons gezelschap is die de injecties kan toedienen. De plaatselijke agent brengt ons naar het hotel waar we nog even van de schrik bekomen, en dan gaan we naar onze kamer. Onze andere reisgenoten zijn inmiddels ook al in het hotel aangekomen en zijn opgelucht dat het allemaal met een sissertje is afgelopen. ***Wat een behulpzame mensen hier in Jordanië iedereen stond klaar om ons te helpen.*** Omdat Carla nu goed onder de pijnstillers zit is ze gelijk gaan douchen, helaas dat lukt niet want de douche werkt niet. Jolinda gaat hierover direct bij de receptie klagen en die sturen iemand. Ook deze krijgt de douche niet werkend. Dus we verhuizen naar een anderen kamer. Deze is één verdieping hoger, en eigenlijk ook wel mooier. Carla gaat douchen en daarna op bed liggen. Maar dit is geen groot succes, ze kan veel beter zitten, dit doet minder pijn. We starten de computer op en gaan foto's van de woestijn in de computer laden en uitzoeken voor de foto bespreking vanavond. Om 19:00 uur is afgesproken om te gaan eten. We denken dat het wel lukt, en zijn dan ook paraat om met de groep mee te gaan eten. John geheel geknipt en geschoren regelt een taxi voor ons. De mensen hebben al een restaurant uitgezocht Ali Baba. Een leuk restaurant waar je lekker op een terras zit me goed eten. En maar twee blokken verder. De prijs van de taxi is wat we ervoor over hebben. Ook zo iets verrassends hier. John had dit bij de kapper ook al meegemaakt. We bestellen de maaltijd en laten het ons goed smaken. Na het eten strompelen we terug naar het hotel want dat is heel dicht bij. En kruipen in ons bed om alle emotie van de dag weg te kunnen slapen.

Maandag 15-03-2010 Aqaba

Redelijk geslapen, het liggen gaat Carla nog moeilijk af, iedere keer als ze beweegt dan heeft ze pijn, maar ze heeft geslapen. We gaan dan ook mee naar het ressort om een dag aan het strand door te brengen. We worden om 10:30 uur opgehaald door een busje van het ressort.

En in een half uurtje naar het ressort gebracht. We maken eerst nog een klein rondje door Aqaba om te kijken bij andere hotels of er nog mensen meegaan naar het ressort, maar we pikken verder niemand op. Bij het ressort aangekomen moeten we uiteraard eerst betalen JD 12,-. Voor het verblijf in het ressort, en het vervoer van en naar het ressort. We besluiten eerst wat te gaan drinken voordat we in de zon plaats nemen. Aan de bar hebben ze allerlei soorten smoothies. We nemen een mint/limoen smoothie, deze is wel heel erg lekker. Er zitten nog een paar andere mensen bij ons en de mint/limoen smoothie is ineens heel populair. Hij is dan ook koel en fris. Na onze drankjes gaan we lekker in de zon zitten, en genieten van het mooie weer, het is lekker warm met een windje. Sommige gaan snorkelen of zwemmen, dat zit er voor Carla helaas niet in, en dat doe ik dan ook maar niet. Tegen de middag gaan we terug naar de bar om wat te

lunchen ook dat valt niet tegen, het is smakelijk. En na nog een smoothie en wat zonnen is het weer tijd om terug te gaan. De laatste bus gaat om 17:00 uur. Eerst wordt de bus volgeladen met gasten, en de plaatsen die dan nog over zijn worden opgevuld door personeel, lang niet iedereen van het personeel kan mee, die zullen dus nog even moeten wachten. Na een half uurtje zijn we weer terug in het hotel. We gaan ons even omkleden en om 19:00 uur verzamelen we alweer om ergens te gaan eten. We zwerven met de hele groep een beetje door het centrum. En verbazen ons om het koffiehuis waar heel veel mannen zitten, en geen vrouwen. Veel met een waterpijp en maar kaarten of televisie kijken. Heel gezellig voor de mannen. We komen uiteindelijk weer bij Ali-Baba uit waar we gisteren ook gegeten hebben en genieten daar een heerlijk diner.

Na het diner gaan we langs de nog steeds gezellige winkeltjes die nog open zijn terug naar het hotel. John en Jolinda hebben voor een afscheidsdrankje gezorgd wat we op het dak van het hotel nuttigen, met zijn allen. Op het dak van het hotel heb je een geweldig uitzicht over Aqaba, Haifa, en in de verte Egypte. (je ziet alleen maar lichtjes hoor) En al veel te snel is het alweer tijd om te gaan slapen.

Dinsdag 16-03-2010 Aqaba -> Amman

Goed geslapen, met Carla gaat het al wat beter. Als ze een pijnstillertje genomen heeft dan gaat het goed. Eerst gaan we onze bagage organiseren en ontbijten. Daarna dwalen we door Aqaba. Wat een leuk stadje om door te slenteren. De mensen zijn zeer vriendelijk zonder echt

opdringerig te worden. We nemen een koffie bij een van de lokale koffieshops, waar diverse mensen aan een waterpijp zitten te lurken. En nemen alles in ons op wat een rust. We wandelen nog wat verder en kopen een fotoboek over Jordanië, en een paar cd's met Arabische muziek. Dan is het tijd om ergens te gaan lunchen. We zwerven nog wat rond en komen op een pleintje waar het lijkt dat er allemaal fast-food restaurants zitten.. Hier zitten een heleboel militairen te eten, en het lijkt ons ook wel wat om te proberen. We gaan aan een tafeltje zitten en er komt iemand op ons af met een kaart. Gelukkig hij is in Arabisch schrift en in het Romeinse schrift zodat wij het ook kunnen lezen. De prijzen die erbij staan zijn schrikbarend zo laag, maar dat zien we aan het einde wel. We besluiten een broodje falafel en een broodje shoarma te nemen (ze schrijven het wel heel anders) en Humus (homos). En ook nog een frisdrankje. We hebben wat moeite om het de ober duidelijk te maken, maar het lijkt gelukt. Er komt er een aan zetten met een grote fles water, en een paar glazen. Hebben we niet besteld maar vooruit. Later blijkt dat iedereen een fles water krijgt. En even later komt de Homos, en nog wat groen. (komkommer, tomaat, augurk, en iets wits wat nogal zuur smaakt). Plus onze broodjes falafel en shoarma met patat. We hebben hier een hele goede lunch aan en het smaakt ons voortreffelijk. Als we af moeten rekenen, blijkt dat de prijzen op de kaart inderdaad de prijzen waren die we af moesten rekenen. JD 3,65 (iets minder dan € 4,00) dat dit ook kan is een verrassing.

We wandelen weer richting hotel, want het is al tegen enen, en om drie uur moeten we weg naar Amman. Vlak bij het hotel is nog een terrasje waar je heerlijke verse sapjes kan drinken en dat doen we dan ook. Eerst een koffie en thee, en daarna een sapje met van alles, banaan aardbei en nog wat andere ingrediënten, heerlijk. Terwijl we van ons sapje zitten te genieten komt de buschauffeur langs, die vraagt of we niet eerder weg kunnen, want het waait erg hard, en dan heeft hij last onderweg op de reis naar Amman waardoor deze wat langer kan duren. We moeten langs de woestijn. Wij willen dat wel maar weten niet waar de andere zijn. Even later komt Jolinda ook nog een Mango sapje drinken en gaan we terug naar het hotel. Langzaam komt iedereen terug in het hotel en kunnen we toch nog een half uurtje eerder vertrekken naar Amman. Het is een behoorlijk stuk rijden naar Amman 323 km. Dus we gaan ervoor zitten. Onderweg blijkt het behoorlijk te waaien en heeft de chauffeur daar dan ook last van. We moeten ook diverse keren behoorlijk klimmen en dat schiet ook niet erg op. Maar we vorderen gestaag, rond 18:00 uur stoppen we even voor een plas en koffie pauze bij een soort souvenir shop. Hier stoppen in korte tijd heel veel bussen en na een klein half uurtje zijn we weer op pad naar Amman. Om ca 20:00 uur zijn we in ons hotel in Amman. We bestellen pizza's en bekijken nog even de fotos van de laatste dagen. We nemen afscheid van Jolinde en bedanken haar voor de goede zorgen tijdens deze trip. Ook John wordt nog even in het zonnetje gezet voor zijn bijdrage. Dan is het alweer tijd om naar bed te gaan want morgen loopt de wekker om 04:00 uur af.

Woensdag 17-03-2010 Amman -> huis

Het is vroeg dag vandaag 04:00 uur loopt de wekker af. We moeten om 07:35 uur vliegen. Gisteravond hebben we het rustig aan gedaan. In het hotel werden we welkom geheten door de manager van het lokale agency. Heel lief en erg arabisch. Hij had nog een verrassing er kwam een bekende fotograaf uit Jordanië zijn portfolio tonen. Wij hebben hem niet gezien. Hij was er toen wij op de kamer zaten om ons op te knappen voor de maaltijd. Zijn werk viel volgens de anderen, die wel zijn werk hebben bekeken er tegen. John krijgt opdracht van Jolinda om pizza's te bestellen, die we gedurende de foto bespreking oppeuzelen. Na het bekijken van de fotos snel naar bed. Het is een heel vervelend bed en raar achterstevoren opgemaakt (eerst deken, daarop laken) We staan dan ook gemakkelijk op. Snel nog wat eten en op naar het vliegveld. We werden weer snel geholpen door de lokale agent. Tot grote

frustratie van een groep Fransen. De vlucht verloopt soepel en snel zijn we weer thuis. Het was ondanks ups en downs een erg mooie reis.